

BLUE

L'ÚLTIMA MELODIA
DE CHOPIN

JEANS

QUAN LA MÚSICA
ANUNCIA EL TEU FINAL

BLUE JEANS
L'ÚLTIMA
MELODIA
DE CHOPIN

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *LA ÚLTIMA MELODÍA DE CHOPIN*

PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2023

© FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ, 2023

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2023

© EDITORIAL PLANETA, S. A.

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3056-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 6.061-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudem a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com

o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

CAPÍTOL I

Triana

Sevilla, dissabte 14 de desembre del 2019

Fa dos mesos que la Celia Mayo va desaparèixer. Aquell dilluns, 14 d'octubre, va ser l'última vegada que es va saber alguna cosa de la detectiu privada. Des d'aquell instant, la policia ha estat investigant cada petit indici que pogués conduir-los a alguna pista fiable sobre el lloc on podria ser.

—Per què no dorms una estona? Fas cara de cansada.

La Triana mira en Niko amb posat desafiador i nega amb el cap. No cal que l'hi recordi. Esclar que està cansada i fa mala cara! Fa molts dies que no dorm tres hores seguides. Des que la seva mare va desaparèixer, amb prou feines ha aclucat l'ull.

—Estic bé. No pateixis.

—No estàs bé.

—Em sembla que me'n vaig a casa.

—No hauries d'agafar la moto en aquest estat.

—Etic bé, hòstia! —exclama la Triana posant-se dreta—. No m'atabalis, sisplau. No cal que estiguis pendent de tot el que faig. Entesos?

La noia deixa anar un esbufec i surt de l'habitació. Va de pressa fins a la cuina i obre l'aixeta de l'aigüera. S'inclina i beu aigua freda. No pot més. Aquella situació és superior a les seves forces. Les setmanes han anat passant i tot continua igual des d'aquell maleït dilluns d'octubre. Ningú no sap res de la seva mare, ni tan sols després de la trucada telefònica en què va sentir la seva veu.

CELIA

Hola reina. Com estàs? Comença a sopar, que jo arribaré una mica tard. He passat a veure la Gertrudis, que ha posat les meves novel·les a l'aparador de la papereria. Tant de bo en venguem alguna. Després ens veiem. T'estimo.

Era un àudio de l'abril. La mare estava contenta perquè la seva amiga havia col·locat els seus llibres a l'aparador de l'establiment que regenta. Per què li havien enviat aquell missatge antic? Qui havia fet aquella trucada? La policia no va tenir respostes per a aquestes preguntes malgrat que, gràcies al fet que algú havia connectat el telèfon de la Celia, havien aconseguit geo-localitzar-lo.

—No hem trobat res rellevant en aquell descampat entre Carmona i El Viso —va reconèixer el comissari

Gaviria després que la policia anés al lloc on havien connectat el mòbil de la mare—. Hem examinat tota la zona, però no hi ha hagut sort. Ho sento.

—Creu que la meva mare és qui ha fet aquesta trucada? És una prova que està viva?

—No ho sé, Triana. No ho sé.

El mòbil de la detectiu es va apagar al cap de cinc minuts d'haver-se connectat i no es va tornar a engegar. Malgrat que van rastrejar unes quantes vegades aquella ubicació i els voltants, la policia no va descobrir cap pista relacionada amb la desaparició de la Celia Mayo.

—No t'enfadis amb mi —li diu en Niko, que s'hi acosta per darrere per fer-li una abraçada.

La Triana s'eixuga els llavis amb la màniga de la samarreta i es gira. El té just davant seu. A pocs centímetres. Tan guapo com sempre. La mira enamorat. També com sempre. Però, què és el que sent ella ara mateix? Tot el que ha passat durant les últimes setmanes li ha obert una ferida difícil de tancar. Es nota més irascible. Menys afectuosa. D'alguna manera, el culpa del que ha passat. Els seus sentiments se n'han ressentit. Ha perdut part de la il·lusió que tenia quan van decidir ser parella i emprendre un camí junts.

—Niko, jo...

—Ja ho sé. Estàs aclaparada. És normal. Però segueixo sent optimista. La teva mare apareixerà sana i estàlvia.

—Això no ho saps. El més probable és que... que l'hagin...

Les llàgrimes no es fan esperar. La Triana repenja el

cap a l'espatlla del seu nòvio i es posa a plorar. Nota la seva mà sobre el cap. L'acaricia amb delicadesa i li repeteix que tot anirà bé, que el malson s'acabarà. Tanmateix, ella no ho té tan clar. Pensa just el contrari: que no tornarà a veure la mare amb vida.

—No crec que aguantis aquesta situació gaire temps més —comenta la noia mentre s'aparta d'ell i surt de la cuina—. Estic al límit.

—Potser si tornessis a classe i seguissis una rutina aconseguiries distreure't una mica.

—És impossible. Soc incapaç d'anar a la universitat. Em sentiria molt incòmoda. Tothom em miraria.

—Ja ho feien abans —diu ell mentre s'hi torna a acostar—. Ets la noia més guapa de Belles Arts.

La Triana dibuixa un tímid somriure i li fa un petó a la galta. S'ha acostumat al seu peculiar sentit de l'humor. Però tot i que l'ha cuidat i ha estat al seu costat en aquests dos mesos tan complicats, nota que alguna cosa s'ha trencat entre ells dos. Potser les coses amb en Niko millorarien si la mare aparegués. Però no és només aquesta preocupació la que li ronda pel cap, n'hi ha una altra que tampoc deixa de turmentar-la: que al seu pare, segons el comissari Gaviria, el van assassinar fa cinc anys. El va matar l'Enrique Mesa, que va actuar per ordre d'en Javier Montesorín, que en aquella època era company d'en Manuel a la Policia Nacional i, a més, presumia de ser el seu millor amic.

—Estem segurs que qui va ordenar i va pagar en Mesa perquè assassinés el teu pare va ser en Javier Montesorín... Tot i que no va ser només ell —li va confessar en Gaviria a la seva oficina—. En els docu-

ments que hem trobat amagats a casa de l'Enrique hi apareixen els noms de dues persones més.

—Qui són aquestes dues persones?

—No ho sabem. Els noms estan en clau. Feien servir pseudònims.

—I no els han identificat?

—No. Estem intentant esbrinar qui són. Però no serà fàcil.

—I en Montesorín? El seu nom no estava ocult?

—Sí. Però utilitzava amb en Mesa el sobrenom que feia servir amb nosaltres: Orangutan Roig. No va ser gaire intel·ligent. Els altres dos pseudònims no sabem a qui pertanyen. Ho estem investigant.

—Quins són els altres dos sobrenoms?

—Em sap greu, però això no t'ho puc revelar. És confidencial, Triana.

—Ho comprenc.

—De moment, hem d'anar amb molta cautela amb aquestes informacions.

—Sabeu per què van pagar a en Mesa per matar el meu pare?

—També ho estem investigant —va respondre en Gaviria molt seriós—. El procés pot ser llarg. Però no tinguis cap dubte que farem tots els possibles per esbrinar qui va assassinar el nostre estimat Lolo Velázquez. Confia en nosaltres.

Des d'aquella conversa a mitjans d'octubre, el comissari truca cada setmana a la Triana per informar-la sobre les dues investigacions: la desaparició de la mare i la mort del pare. Podrien estar relacionades? No ho descartava.

—Vull ensenyar-te una cosa —diu en Niko després de fer-li un afectuós petó als llavis—. Acompanya'm.

—Me n'hauria d'anar cap a casa. He de posar una rentadora urgentment. Gairebé no em queda roba neta.

—Després ja t'ajudaré. Vine amb mi un moment.

—On? Em fas por.

—No t'espantis, és per una cosa bona. O això espero.

El jove l'agafa de la mà per guiar-la fins a l'habitació que hi ha al final del passadís. És el quarto on el seu avi guardava el que robava. En Niko ho va tornar tot quan el van detenir, i ara està pràcticament buit. Només hi ha una catifa, un parell de quadres amb paisatges que decoren les parets i un piano. El polonès va cap a l'instrument i s'asseu a la banqueta. Col·loca els dits sobre les tecles i els peus als pedals abans de mirar fixament la Triana.

—He compost una peça per a tu. A l'orgue de l'església sona d'una altra manera, però espero que t'agradi. M'ha costat una miqueta compondre-la. Volia que fos especial.

La Triana es queda sense paraules. No s'ho esperava. Ella pensant de quina manera li podia dir que ja no sent el mateix que fa unes setmanes, i ell esforçant-se a compondre-li una melodia. Se sent culpable. Les primeres notes li fan venir ganes de plorar. El cor li batega molt de pressa durant els més de tres minuts que dura la música. Quan acaba, tots dos sospiren i somriuen. El noi li dona un mocador de paper.

—Aquesta reacció significa que t'ha agradat, o que ho he fet molt malament?

—M'ha encantat. Moltes gràcies —contesta la Triana mentre ensuma pel nas—. Té títol?

—No. Però es podria dir...

En aquell instant sona el mòbil de la Triana al dormitori. La noia corre a buscar-lo i comprova que la trucada és d'un número ocult. Un calfred li sacseja el cos. En Niko apareix de seguida i li pregunta qui és.

—No surt el número.

—Per què no contestes?

—Em fa por. I si torno a sentir la veu de la mare en un altre àudio?

—Dona-me'l. Contestaré jo.

El noi s'acosta a la Triana, però la jove aparta el telèfon just en el moment que deixa de sonar.

—Hauries d'haver contestat —la renya en Niko.

—Ja ho sé, però m'ha vingut pànic. M'he bloquejat.

—Si tornen a trucar, ja m'hi posaré jo.

La Triana no diu res. Es torna a sentir angoixada. És el seu estat habitual últimament. Surt de l'habitació i va fins a la sala d'estar amb el telèfon a la mà. Agafa el casc de la moto que havia deixat a sobre de la taula i se'l col·loca sota el braç. No li ve de gust estar sola, però té la sensació que qualsevol cosa que li digui en Niko farà que salti i es discuteixin. Ell no s'ho mereix.

—Que te'n vas?

—Sí, però no em repeteixis que em veus cansada, sisplau.

—És el que penso —diu el noi resignat—. No t'ha agradat gaire la melodia...

—Saps que no és això.

—Doncs què és?

—No ho sé, Niko. Potser només vull estar sola una estona.

—Només una estona?

La Triana afirma amb el cap. S'acosta al noi i li fa un petó breu als llavis. Intenta fer un somriure, però no està gaire segura d'haver-ho aconseguit. Quan és a prop de la porta del carrer, el mòbil torna a sonar. De nou és un número ocult.

—Agafa'l —li suplica en Niko.

—No.

—Triana, contesta. O ho faré jo.

La noia fa petar la llengua i finalment decideix contestar. Els genolls li tremolen i amb prou feines li surt la veu quan parla.

—Sí? Qui és?

—La teva mare està viva. Sé on és.

—Què? Qui ets? On és la meva mare? —pregunta la jove molt nerviosa.

—I també sé qui va matar el teu pare. Ens veurem aviat.